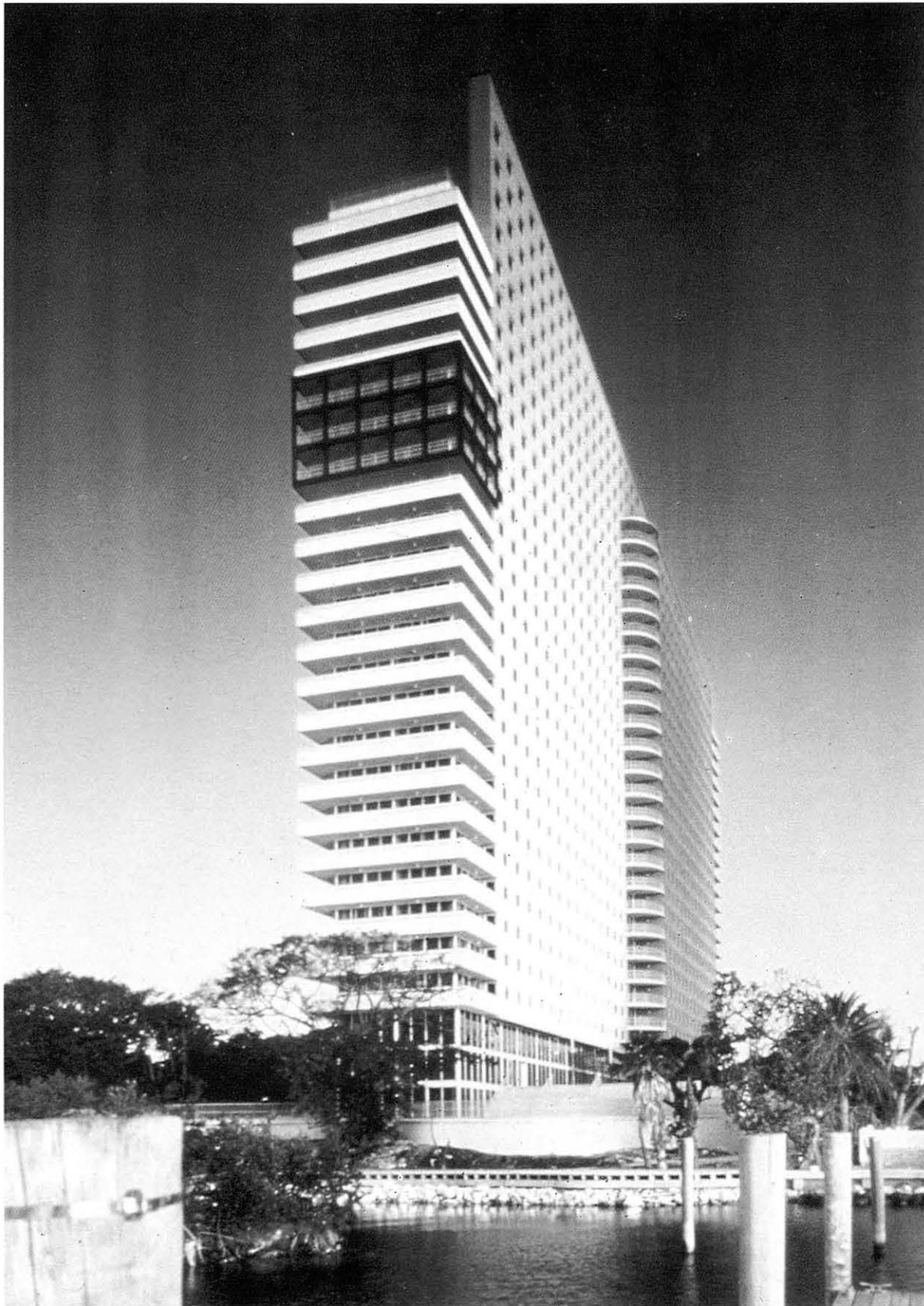

Arquitectonica International Corporation

a

i

c

The Imperial, Miami, 1980-1983

“Encara som una empresa jove”

Bernardo

Fort-Brescia

entrevistat per

Marta Cervelló,

Miami,

desembre 1989

El nostre treball és abstracte, modern, gràfic. Per entendre'l no és necessari tenir molts coneixements d'història de l'arquitectura. Està pensat per generar una emoció, i no únicament per oferir aixopluc. Les emocions del públic són variades. Els que no són de l'ofici miren els nostres edificis i se senten impulsats a expressar interpretacions pròpies. Ens agrada l'aspecte populista de la nostra obra, i la percepció que es tracta d'un producte molt americà, que no ha estat importat d'altres llocs.

Com enteneu els moviments arquitectònics? Gairebé podríem dir que heu fet “escola”, a Miami.

Ens resulta difícil reconèixer el nostre treball com a escola o com a moviment perquè el veiem com la nostra resposta personal a aquest lloc. Som seguidors humils del Moviment Modern. Tanmateix, el que fem té uns motius molt arrelats i unes explicacions substancials que a primera vista podrien no ser evidents i aparèixer només en el subconscient de l'observador. No estem gaire interessats en les dissertacions complexes, perquè al capdavall el que compta és allò que el públic sent.

Miami és una ciutat del segle XX. No té ni tan sols cent anys, i la seva història encara s'està fent. És difícil copsar l'ànima d'un lloc que es troba en procés de transformació. Miami té una doble personalitat. És al mateix temps un lloc de diversió i un centre de negocis. Ha anat evolucionant des d'un centre turístic tropical cap a una metròpoli cosmopolita, la capital dels negocis d'Amèrica Llatina. Tots aquests factors produeixen una força intangible que afecta l'arquitectura. Seria excessivament afalagador afirmar que el nostre treball ha copsat aquesta cultura de la ciutat, com alguns han dit.

A Atlanta, en canvi, una ciutat que creix ràpidament, la qüestió del projecte era com infondre nova vida i energia en un barri inactiu i sense personalitat. Juntament amb el nostre arquitecte del paisatge, Martha Schwartz, vam crear una nova geografia: turons ondulats i un riu. Els nous edificis envolten aquest ambient nou. L'arquitectura i el seu entorn esdevenen un símbol de canvi.

¿Vau actuar amb aquesta mateixa actitud al Perú, amb el Banco de Crédito?

L'edifici del banc explora una expressió moderna per als elements locals de planejament i arquitectura. Vam evitar la traducció literal del disseny incaic o colonial espanyol, però vam buscar-hi referències subtils. L'ús fre-

Bernardo

Fort-Brescia

Interviewed

by Marta Cervelló,

Miami, Dec. 1989

“This is still a young firm”

Our work is abstract, modern, graphic. It doesn't require extensive knowledge of architectural history to be understood. It's meant to generate an emotion, not simply offer shelter. The public's emotions are varied. Non-architects look at our buildings and feel compelled to offer their own interpretations. We like our work's populist aspect, and the perception that it is a very American product, not borrowed from a distant land.

How do you understand architectural movements? We can almost say that you have created your own Miami “school”.

It's hard for us to recognize our work as a school or a movement because we see it as our personal response to the place. We are humble followers of modernism. However, our work has deep-rooted reasons and substantive explanations which at first glance may not be evident and may only appear in the subconscious of the viewer. We are not very thrilled about complex dissertations, because in the end what the public senses is what counts.

Miami is a twentieth-century city. It isn't even one hundred years old and its history is only in the making now. It's difficult to capture the spirit of a place in the process of transformation. Miami has a double personality. It's both a fun-filled resort and a business center. It has evolved from an American tropical vacation town into a cosmopolitan metropolis, the business capital of Latin America. All these factors produce an intangible force that affects architecture. For people to say that our work has captured that culture of the city is too flattering.

For our project in Atlanta, a fast growing city, the issue was how to infuse new life and energy into a characterless stagnant neighborhood. Together with our landscape architect we created a new geography: rolling hills and a river. The new buildings surround this new environment. The architecture and the surroundings became a symbol of change.

Did you act with that same attitude in Perú, with the Banco de Crédito?

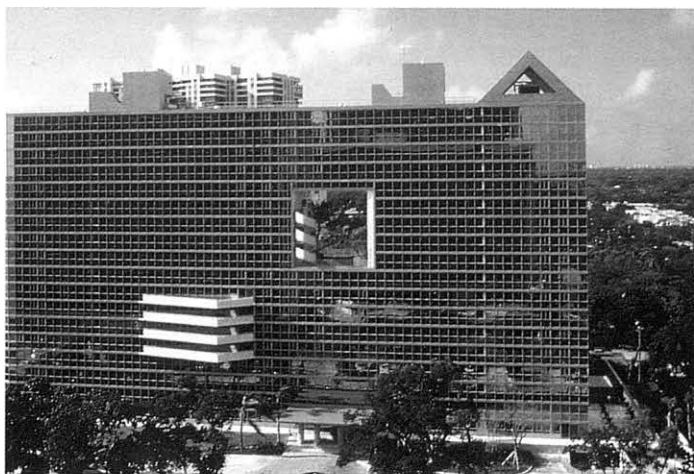
The bank building in Perú explores a modern expression for the local elements of planning and architecture. We avoided the literal translation of Inca or Spanish Colonial design but sought subtle references. The extensive use of stone patterns, unexpected cantilevers and other

qüent de la pedra, les bigues volades sorprenents i altres formes sortints, i l'esquema senzill i rectangular del pati són tots elements coneguts.

Podries explicar com va anar el disseny de The Atlantis?

The Atlantis ens va fer explorar l'essència de la vida en els apartaments. Vam concebre l'edifici tipus com una forma d'habitatge comunitari, amb molts elements compartits pels inquilins. L'actitud aïllacionista tradicional dels habitatges dels suburbis és substituïda per la noció de compartir uns espais determinats. Enteníem el gratacel d'apartaments com un barri o una petita ciutat, amb el seu propi "govern" i la seva vida comunitària. Mitjançant la màgia de la tecnologia moderna, hem tombat la ciutat, la qual cosa permet que tots els seus habitants gaudeixin d'una vista sobre l'oceà, de sol i brises. Aquesta ciutat vertical potser ha perdut la seva retícula de carrers (expressada en la façana), però en canvi el buit de la plaça de la ciutat roman. S'expressa com una finestra gegant cap a la ciutat, i és utilitzada com a lloc de trobada per a la comunitat, al voltant de la piscina. La façana de l'edifici té una força gràfica, i es concep tant en relació amb les funcions interiors com amb la resta de la ciutat. L'edifici va assumir la funció d'un gratacel en l'elaboració de la imatge de la ciutat. La seva façana colorida i de gran escala s'adreça al mateix temps a la cultura de les autopistes de les ciutats americanes i a l'àmplia vista del paisatge obert de Biscayne Bay, a Miami.

The Atlantis, Miami, 1978-1982
Photo: Norman Mc Grath

L'actitud envers el projecte per al Centre de Noves Tecnologies va ser força diferent. Virgínia pretenia atreure les indústries d'alta tecnologia cap a un Estat conegut per les seves idees conservadores, les cases colonials i les granges de cavalls, però en realitat ple d'inventiva i d'idees progressistes (recordeu Jefferson). La forma i el revestiment del projecte representen el moviment i la velocitat, desafien la gravetat i s'eleva decididament per damunt dels boscos que hi ha al costat de l'aeroport Dulles de Washington.

Fins ara heu construït molt a Miami, no és així?

Hem fet molts edificis els darrers dotze anys. Durant els primers quatre anys vam tenir les dificultats típiques dels principiants, així que la majoria del nostre treball l'hem fet aquests darrers vuit anys. Se'ns pot considerar encara una empresa jove.

Com seguïu i controleu el projecte i després el treball? ¿Treballeu amb els plànols i els doneu a una empresa perquè edifiqui el projecte, o controleu el procés de construcció vosaltres mateixos?

Tenim unes vuitanta persones treballant per a nosaltres, distribuïdes en quatre despatxos: Miami, Nova York, Chicago i San Francisco. A Miami som uns quarantacinc. Totes les decisions de disseny han de passar per l'oficina central de Miami. Els altres despatxos es dediquen sobretot a treballar els projectes i a supervisar-ne la construcció: s'encarreguen dels clients i dels projectes de la regió corresponent.

Laurinda i jo controlem el vessant creatiu del nostre treball. Normalment, en primer lloc fem els esbossos i dibuixem amb precisió les plantes i els alçats. Aquests dibuixos després passen a un equip de disseny, que els revisa perquè siguin conformes a les normes de localització i construcció, que encaixin amb l'emplaçament, i altres aspectes tècnics i jurídics. Després procedim a dibuixar, dimensionar i detallar el projecte fins que assolix la seva forma final. Seguim molt de prop tot aquest procés, i controlem totes les decisions.

Un cop ha acabat la fase de disseny, el cap de producció s'ocupa de l'execució dels dibuixos i de la supervisió de la construcció. A més, hi ha també un cap de disseny que té la funció d'assistència i que garanteix que es respecti la idea original. Està en contacte permanent amb Laurinda i amb mi. Si el projecte no es fa a Miami, un cap de disseny a Miami fa de contacte i lligam amb no-

protruding forms, and the simple rectangular courtyard scheme are all familiar ingredients.

Could you explain how you came to design the Atlantis?

The Atlantis led us to explore the essence of condominium living. We saw the building type as a form of communal living, with many elements shared by the users. The traditional isolationist attitude of suburban living is replaced by the notion of sharing certain spaces. We saw the highrise condominium as a small neighborhood or town, with its own "government" and community life. By the magic of modern technology, the town is turned on its side, allowing ocean views, sun and breeze to all its inhabitants. This vertical town may have lost its grid of streets (expressed in the façade) but the empty block that was the town square survives. It is expressed as a giant window to the city and used as a community meeting place around a pool. The building façade has graphic strength and is as much servant to the rest of the city as it is to the interior functions. The building recognized the role of a high-rise in the making of the image of the city. Its large-scale, colorful façade addresses the expressway culture of the American city as well as the long distance views of the open landscape of Miami's Biscayne Bay.

The task for the Center for Innovative Technology was quite different. Virginia sought to lure high technology industries to a state known for conservative thinking, colonial homes and horse farms, but in fact full of progressive thinking and inventiveness (remember Jefferson). The project's forms and skin design portray motion and speed, challenging gravity and rising boldly out of the woods next to Washington's Dulles Airport.

So far you have built a lot in Miami, haven't you?

We have done a lot of buildings over the past twelve years. During the first four years we had the usual difficulties of getting started, so most of our work has occurred during the past eight years. This is still a young firm.

How do you follow up and control the project and then the work? Do you work out the drawings and give them to a firm to build the project, or do you control the building process yourselves?

We have about eighty people in the firm, distributed in four offices: Miami, New York, Chicago and San Francisco. There are about forty-five in Miami. No design

decision is made without going through the main office in Miami. The other offices do primarily working drawings and construction supervision. They service the region's clients and projects.

Laurinda and I control the creative side of our practice.

We usually first do our sketches and draw pencil hard-line plans and elevations. Those drawings are taken over by a design team who review them for zoning and building code compliance, site fit, and other technical and legal aspects. Then the project is drawn, dimensioned and detailed until it reaches its final form. We are heavily involved in this whole process and dominate all decisions.

After the design phase is completed, the Production Manager takes over the execution of the construction drawings and supervision of construction. In addition to him or her, there is a Design Manager to assist and assure the design intent is kept. He is constantly in touch with Laurinda and me. If the project is not in Miami, a Design Manager in Miami is the contact person and link with Laurinda and me. He brings to our attention design issues that may arise. Every two weeks, a full set of progress drawings is sent to Miami for review. Laurinda and I keep track of the progress of the design throughout the whole project. In the end, design control is only a matter of organization.

It is quite clear that all the work is made by the same hand. But, how do you manage with technical questions?

We have a very capable staff and always use the best engineering consultants available. If the project is in a location where we do not have an office we then engage a local architect to assist us. The fact of the matter is that, upon analysis, our buildings are generally quite simple to build. Forms are pure, the structure is straight-forward without excessive acrobatics. For example, the skycourt in the Atlantis is only 37 feet in both directions. Because of its unexpected location, it feels bigger than it really is.

Most of the recent buildings in the United States seem to have been constructed just for 20 or 30 years; it's even as if they were deliberately not intended to last.

It's true that some buildings in America give that impression and, in fact, some are built with only a 30 to 50 year life expectancy. However, I don't believe archi-

saltes i ens planteja les qüestions de disseny que poden sorgir. Cada quinze dies rebem un informe gràfic complet perquè revisem l'evolució del projecte. Laurinda i jo seguim amb atenció els progressos del disseny durant tot el projecte. Al capdavant, el control del disseny és només una qüestió d'organització.

Està bastant clar que tot el treball està realitzat per la mateixa mà, però com resoleu les qüestions tècniques?

Tenim un equip molt preparat, i sempre que podem treballam amb els millors engineers. Si el projecte l'hem de fer en un lloc on no tenim una sucursal, contractem un arquitecte local perquè ens ajudi. La veritat és que, si els analitzem, els nostres edificis són generalment molt senzills de construir.

Les formes són pures, l'estructura és directa, sense complicacions excessives. Per exemple, el celobert de The Atlantis fa només 11 metres de costat. Si sembla més gran del que és en realitat és perquè es troba en un lloc poc habitual.

La majoria dels edificis recents dels Estats Units sembla que hagin estat construïts només per durar 20 o 30 anys; sembla fins i tot com si hi hagués un interès deliberat perquè no es mantinguessin.

És cert que alguns edificis als Estats Units donen aquesta impressió i que, de fet, n'hi ha que estan construïts amb unes expectatives de vida de només 30 o 50 anys. De tota manera, no crec que els arquitectes els projectin pensant en això. La majoria d'arquitectes creuen que els seus edificis duraran per sempre.

També dona la impressió que els projectes són de construcció barata.

Això sí que és un problema. El pressupost s'ha convertit en el gran tema del nostre temps. La nostra experiència amb els promotors ens ha ajudat a afrontar aquest problema, que ara s'estén fins i tot als edificis públics. Hem desenvolupat la capacitat per dissenyar edificis especials sense sortir-nos del pressupost, la qual cosa ha possibilitat que molts dels nostres projectes hagin estat construïts aviat, tenint en compte que la nostra trajectòria no és gaire llarga. Els edificis que vam fer a la Brickell Avenue de Miami potser tenen un aspecte molt diferent del de la resta, tot i que estan fets amb els mateixos materials i amb el mateix pressupost.

Quan vam començar, treballàvem sobretot per a promotors, la preocupació principal dels quals és el pressu-

The Hemsley Palace, Miami, 1979-1981
Photo: John Messina

The Hemsley Palace, Miami, 1979-1981
Photo: Tim Hursley

itects design them with that in mind. Most architects see their buildings as lasting forever.

Then I often feel that projects are cheap to build.

This is a problem. Budget has become the issue of our time. Our experience with developers has helped us cope with this problem, which now affects even public buildings. We have developed a capability for designing special buildings within budget, which has resulted in many of our projects getting built early in our career. Our buildings along Brickell Avenue in Miami may look very different from their counterparts, even though they are made out of the same components and for the same budget.

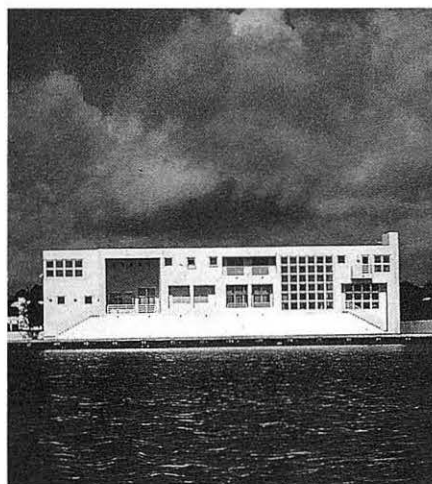
When we started most of our work was for developers, for whom budget is the overriding concern. Then and now we try to understand the business concerns of the developer while pushing our design agenda to its maximum. In America, most architects with a design position shy away from highly restrictive and budget conscious building types, such as condominium and strip shopping center projects. We intentionally pursued those projects. We felt these long neglected building types could use architectural interest and, because they are the ones the general public has most contact with, had a potential for great impact in society.

There is also a circumstance of dialogue, personal confidence and reliance, that is not so easy with an institution.

In working with a developer, there is always the opportunity for dialogue and development of a personal relationship. Unlike an institutional project, decisions can be made with an individual instead of a committee. So we don't find this type of work objectionable as long as the client is open-minded.

What about the housing problem in the United States? It doesn't seem to be anyone's problem; housing seems to be left outside architecture, a picturesque field that people keep as their own, trying to find out which particular character to give, without any urban consideration. It's amazing to think how people that live in such neighborhoods then work in a skyscraper, a smart building standing next to their house.

As our practice has matured, we have been able to get important institutional commissions such as museums, banks, city halls and courthouses. However, we do not plan to abandon our "duty" to deal with buildings that

Spear House, Miami, 1978
Photo: Robert Lautman

affect the everyday life of the common man. For that reason, our office continues to design housing, a topic of particular interest to us. We are currently working on a low-income housing project in Coconut Grove, a 700-unit highrise rental apartment complex in Miami, a 1,200-unit rental apartment village in San Francisco, and a housing project in Holland (our first housing project in Europe). Our project in Coconut Grove is located in a poor section of town. The houses are built for under \$30,000.

You are now developing your activities outside the United States. I imagine it must be exciting—but also exhausting—to deal with different ways of building, regulations, politics, etc.

Recently we have been involved in projects in diverse places like Australia, Holland and Luxembourg. —We would like to do something in France or Spain—we enjoy doing projects in different places, and every new location stimulates the imagination. A varied practice prevents stagnation. The only disadvantage is the travelling time, but one gets used to it, and the excitement is worth the aggravation.

In any case, if you want to manage to have a good project, it's obviously essential to see the site, meet the client and understand him, and make yourself understood. Otherwise it's very difficult to pursue the same interest which is the goal to accomplish: our office likes to get projects built.

And it's this ability to get them built that is the success of our company. ■

post. Abans i ara tractem de comprendre el seu punt de vista, que prioritza el negoci, mantenint però la nostra prioritat pel disseny. Als Estats Units, la majoria d'arquitectes que han optat pel disseny eviten els projectes massa restrictius –tant a nivell constructiu com de pressupost–, com ara els edificis d'apartaments i els projectes per a centres comercials.

Nosaltres ens dedicàvem expressament a aquests projectes. Crèiem que aquest tipus d'edificis, normalment descurats, podien tenir un interès arquitectònic i un potencial que impactés fortament la societat, perquè són els edificis amb els quals la gent sol tenir més contacte.

Hi ha també un component de diàleg i de confiança personal amb el promotor que és més difícil d'establir quan tractes amb una institució.

Treballar amb un promotor sempre et dóna una oportunitat per al diàleg i per al desenvolupament d'una relació personal. A diferència dels projectes institucionals, les decisions es poden prendre amb una persona en lloc d'un comitè. Així, doncs, no tenim res en contra d'aquest tipus de treball, sempre que el client tingui una mentalitat oberta.

Què ens podries dir, sobre la qüestió de l'habitatge als Estats Units? Sembla que és un problema del qual no s'ocupa ningú, que l'habitatge hagi quedat fora de l'arquitectura, un àmbit pintoresc que la gent considera propi i al qual intenta donar un estil particular, sense cap consciència urbanística. És sorprenent pensar que la gent que viu en barris així després treballa en un gratacel, un edifici intel·ligent al costat de casa seva.

A mesura que el nostre estudi ha anat evolucionant, hem pogut obtenir encàrrecs institucionals importants, com museus, bancs, ajuntaments i palaus de justícia. Malgrat això, no pensem abandonar el nostre "deure" d'afrontar els edificis que afecten la vida de cada dia de l'home corrent.

Per aquesta raó, el nostre estudi continua dissenyant habitatges, una àrea que a nosaltres ens interessa d'una manera especial. Ara mateix estem treballant en un projecte d'habitatges de baix preu a Coconut Grove, un gratacel de 700 apartaments de lloguer a Miami, un barri de 1.200 apartaments de lloguer a San Francisco i un projecte d'habitatges a Holanda (el nostre primer projecte d'habitatges a Europa). El projecte de Coconut Grove està ubicat en un barri pobre de la ciutat. Les cases es construeixen per menys de 30.000 dòlars.

Ara esteu desenvolupant les vostres activitats fora dels Estats Units. Suposo que deu ser interessant –pero també esgotador– haver d'adaptar-se a maneres de construir, regulacions, polítiques, etc., tan diferents.

Recentment hem tingut projectes a diversos llocs com Austràlia, Holanda i Luxemburg. Voldríem fer alguna cosa a França o a Espanya. Ens agrada fer projectes a llocs diferents, perquè cada nova localització estimula la imaginació. Una pràctica variada evita l'estancament. L'únic inconvenient és el temps de viatge, però a la fi t'hi acostumes i l'entusiasme eclipsa les molèsties. En qualsevol cas, perquè un projecte surti bé, és essencial veure l'emplaçament, conèixer el client i comprendre'l, i també intentar que ell t'entengui. Altrament és molt difícil compartir un mateix interès, que és l'objectiu principal a realitzar: ens agrada que els projectes que presentem siguin construïts.

I és aquesta capacitat de construir-los el que constitueix l'èxit de la nostra empresa. ■

Passatge d'entrada entre els edificis individuals
Entrance passage between individual buildings

Rio Shopping Center Projecte per a un nou centre comercial de dimensions relativament petites, dissenyat per allotjar comerços especialitzats. Situat a la franja central de la ciutat d'Atlanta, es tracta d'una iniciativa capdavantera en una zona que cal revitalitzar.

Els objectius a assolir han estat: 1) Crear un espai vibrant amb un alt nivell de visibilitat, animació i activitat. 2) Establir una transició respecte a la carretera que es troba a 3 m. per sobre del primer nivell de venda. 3) Crear un poderós focus visual que porti al pati des de la carretera. 4) Crear una imatge a l'encreuament adjacent, on hi ha molt trànsit i abarrotament, que sigui agosarada, impactant i memorable i que inclogui l'activitat d'aquest racó com un element més del centre comercial.

Concebut com un petit nucli urbà, amb construccions separades i definides, aquest complex permet que el vianant circuli des del pati interior cap a l'aparcament que hi ha a l'exterior. Dins el complex, un dels edificis es troba girat respecte als altres per tal de formar una entrada especial. Els edificis del centre estan fets amb llistons de metall verticals, corrugats i de color blau, amb mainells blancs a les finestres i tendals grocs. L'edifici que es troba girat té els llistons corrugats de metall horitzontals de color negre i els mainells verds.

La base del disseny del pati està composta de quadrats superposats que es van alternant, fets amb diferents materials que es complementen (gespa, asfalt, pedres, arquitectura). Sobre aquests quadrats es col·loquen altres elements geomètrics (línies, cercles, esferes, cubs). Els elements individuals queden aleshores emplaçats dins el context d'un misteriós estany negre amb unes estries de fibra òptica que emeten llum durant la nit.

Una esfera geodèsica d'uns 12 m. d'alçada, coberta amb plantes enfiladisses i que conté una font de plugim de vapor que emet a intervals regulars, estableix el focus visual des de la carretera i des de l'interior del Centre. El desnivell que connecta la carretera amb el pati es resol amb franges pintades de graveta sobre les quals hi ha una sèrie de granotes daurades situades ortogonalment. Les granotes s'allunyen gradualment del pendent travessant l'estany, totes de cara a l'esfera gegant. Una placeta interior quadrada esdevé el lloc principal de trobada: hi ha un bar de planta circular, una arbreda de bambús que travessa el terrat, un ascensor exempt i una pantalla gegant de vídeo amb una mostra de les obres de l'artista Dara Birnbaum.

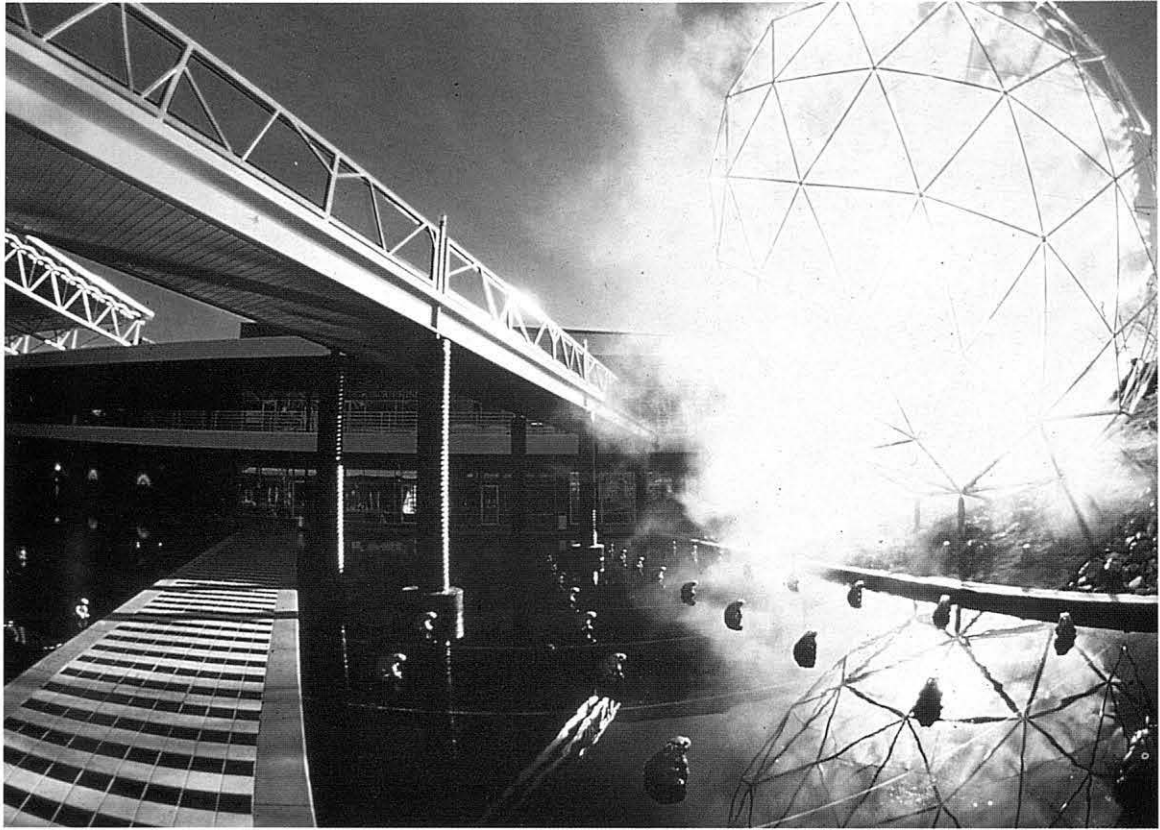
Un caminet suspès reflectit a sobre per un pont arquitectònic connecta una banda de l'àrea comercial amb l'altra. Els colors que s'han escollit són atrevits i hi ha una barreja molt potent de vermells no-primaris, blaus, negres, grocs, daurats i verds.

Pati central del centre comercial, dissenyat per Martha Schwartz, on es concentra tota l'activitat visual. Els colors vius dels elements, en contrast amb la broma, i les granotes arranjades des de la piscina fins al carrer, que miren sempre el globus geodèsic.
 Central court of the shopping center, designed by Martha Schwartz, where all the visual activity is concentrated. The sharp colours of the elements, in contrast with the mist, and the aligned frogs from the pool to the street, that are always looking towards the geodesic globe.

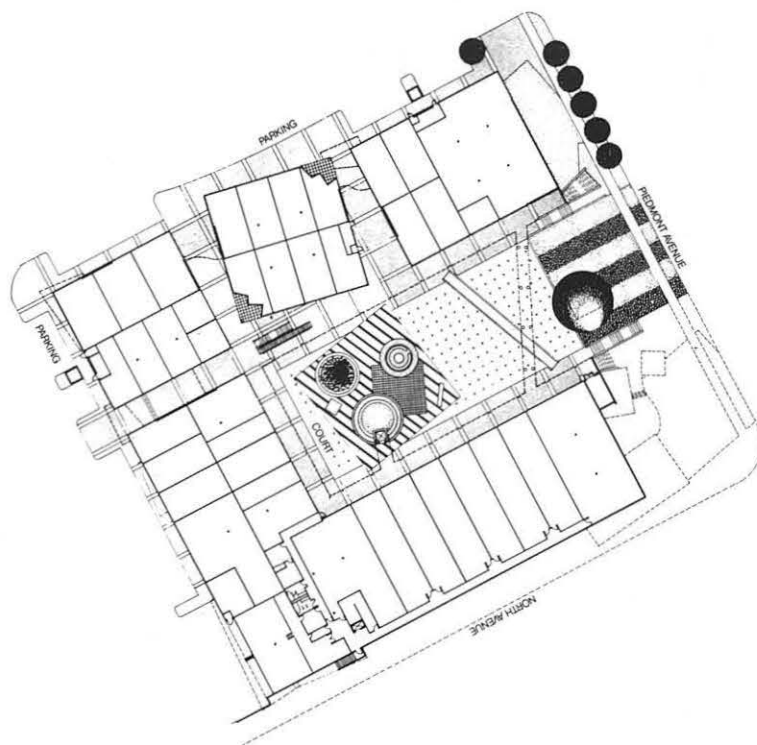
Rio Shopping Center The project is a new, relatively small specialty commercial center in midtown Atlanta, a pioneer in this revitalization area. The objectives to reach were: 1) to create a vibrant space with a high level of visibility, excitement and activity, 2) to transition from the road which is 10 feet above the first level of retail, 3) to create a strong visual focus leading into the court from the road, 4) to create an image at the adjacent busy and cluttered intersection that is bold, strong, and memorable and includes the activity of this corner as an element of the shopping center.

Conceived as a small, urban village with separately defined buildings, this complex allows the pedestrian to circulate from the inner court to the parking outside. Within this complex, one building is rotated from others to allow special entry. The buildings of the center are made of vertical blue corrugated metal siding with white window mullions and yellow awnings. The rotated building is horizontal corrugated black metal siding with green mullions.

Overlapping and rotated squares of different materials that are complementary (lawn, paving, stones, architecture) form the basis of the design of the court. The squares are then overlaid with other pieces of geometries (lines, circles, spheres, cubes). The individual elements are then all set within the context of a mysterious black pool, striated by lines of fiber optics which glow at night.

A forty foot geodesic sphere covered with vines and housing a mist fountain which emits fog at regular intervals forms the visual focus from the road and from within the Center. The slope connecting the road to the courtyard consists of alternating stripes of painted rip rap and ferns onto which is set a grid of golden frogs. The frogs continue off the slope through the pool as well, all facing the giant sphere. A square plaza becomes the major meeting place and houses a circular bar, grove of 50' bamboo which punctures the roof, elevator shaft, and video wall display by artist Darra Birnbaum.

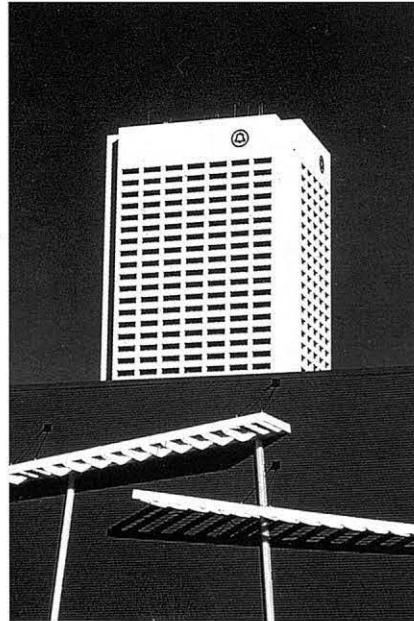
A floating path, reflected above by an architectural bridge, connects one side of the shopping area to another. The palette of colors is bold with an intense mix of non-primary reds, blues, blacks, yellows, golds and greens.

Emplaçament. Site
Atlanta, Georgia
 Arquitectes. Architects
Arquitectonica International Corporation
 (Bernardo Fort-Brescia,
 Laurinda Spear, principals;
 Martin J. Wander, project architect;
 Jennifer Luce, Richard Perlmutter,
 Jennifer Briley, project staff)
 Milton Pate & Associates Inc.
producció. Production
 Paisatge. Landscape Architects
The Office of Peter Walker &
Martha Schwartz
 (Martha Schwartz, Dough Findlay,
 Ken Smith, David Meyer,
 Lisa Roth, David Walker,
 Martin Poirier)
 Col·laboradors. Collaborators
Wagner Bruker Design Ass., Inc.
grafisme. Signage and Graphics
Bennett & Pless,
enginyers d'estructures
Structural engineering.
Brady & Anglin,
enginyers mecànics
Mechanical engineering.
 Data del projecte. Project date
1986
 Data d'execució. Construction date
1988
 Fotografies. Photographs
Rion Rizzo
Mike Astalos
 Superfície construïda. Built floor area
11.000 m² 120.000 SF
 Pati. Court 579 x 30,5 m 1900' x 100'
 Cost de construcció. Building cost
\$ 5.000.000
 Pati. Court \$ 600.000

Elements de la façana
Facade elements

North Dade Justice Center L'edifici es troba en un solar lineal de la perifèria del nord de Miami, limitat a l'oest pel Boulevard Biscayne, una artèria nord-sud de molt trànsit, i a l'est per una reserva protegida de mangles. A l'extrem del manglar es va crear un llac producte de les marees, que actua com a nou centre visual de l'emplaçament i mitigava la pèrdua d'altres espècies vegetals i animals que s'havia produït en crear el solar edificable.

L'edifici de dues plantes es troba ubicat i moldejat segons les regles principals del solar. En direcció a l'artèria de circulació, la forma convexa del volum més gran actua com a objecte monumental que es manifesta al trànsit. Aquest mateix volum de l'edifici és còncau en direcció al llac i els mangles; defineix, tanca i protegeix l'entorn per als vianants, reforçat per l'escultura de l'artista Elyn Zimmerman.

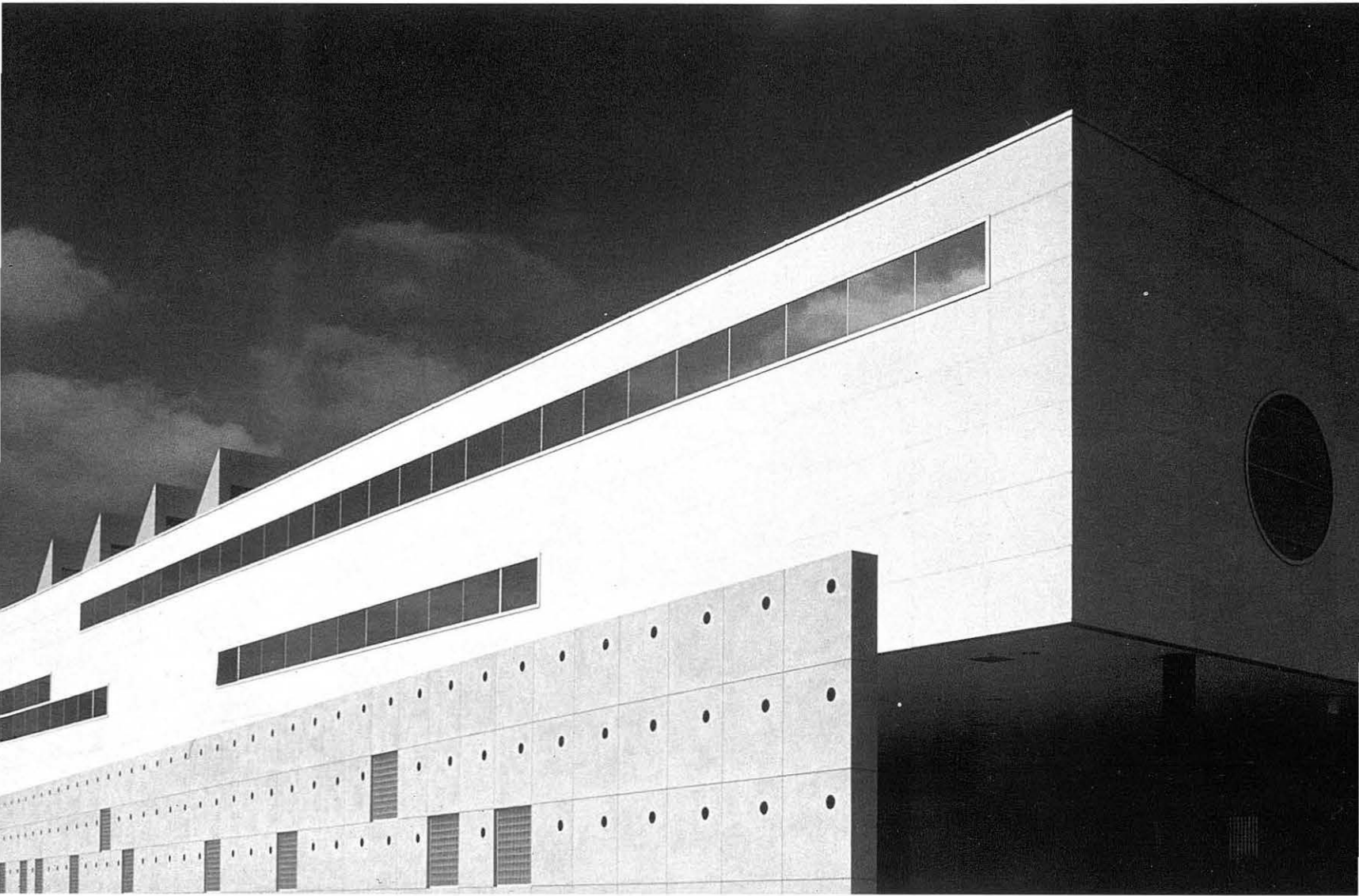
L'edifici de 4.000 m² es divideix en tres volums separats, cadascun amb la seva pròpia funció, tractament de façana i forma. A baix, una paret verda i de rajola negra tanca una àrea d'aparcament, i un volum corb integrat per plafons verticals de marbre rosa i vidre verd conté el vestíbul, els despatxos i una finestreta de pagaments. A dalt, els jutjats, les sales de vistes, les cambres dels jutges i les instal·lacions auxiliars es disposen linealment per ajustar-se a un volum revestit per un mur-cortina de vidre blanc i vidre reflector platejat. Les galeries de la teulada garanteixen la llum natural a tots els jutjats i sales de deliberació.

■ The building is located on a linear site in suburban North Miami between Biscayne Boulevard, a high traffic north/south artery, to the west and a protected mangrove preserve on the east. A tidal lake was created at the edge of the mangroves, acting as the new visual focus for the site and mitigating the loss of other protected plants and animals removed to create a buildable site.

The two-storey building is sited and shaped to respond to major site influences. Toward the vehicular artery, the convex shape of the main volume of the building acts as a monumental object meant to reveal itself as the traffic passes by. The same volume of the building is concave toward the lake and mangroves; defining, enclosing and protecting the more meditative, natural and pedestrian-oriented environment.

The 43.000 square foot building is designed as three separate volumes, each with its own function, façade treatment and shape. Downstairs a rectangular green stucco and black tile wall encloses a protected parking area, and a curved volume made up of vertical panels of pink marble and green glass contains the entrance lobby, the clerk's area, and a drive-in payment window. Upstairs the courtrooms, hearing rooms, judges' chambers and ancillary facilities are arranged linearly to accommodate expansion in a volume clad in a curtain wall of white glass and silver reflective glass. The yellow tile-clad clerestories on the roof assure natural daylight in all courtrooms and jury deliberation rooms.

Emplaçament. Site

Dade County, Florida

Arquitectes. Architects

Arquitectonica Internacional Corporation

(Bernardo Fort-Brescia,

Laurinda Spear, principals;

Martin J. Wander,

Sergio Bakas, project architects;

Olga Espinosa, Sandra Fandre,

Richard Perlmutter, Janice Rauzin,

Neal Schofel, project team)

Col·laboradors. Collaborators

Walter H. Sobel and Associates,

consultor d'arquitectura judicialària

Special judiciary architectural

& program consultant.

Cagley, Riva & Braaksma,

enginyers d'estructures

Structural engineering.

Robert H. Tanner,

consultor acústic

Acoustical consultant.

Elyn Zimmerman, artista. Artist

Data del projecte. Project date

1984

Data d'execució. Construction date

1987

Fotografies. Photographs

Paul Warchol

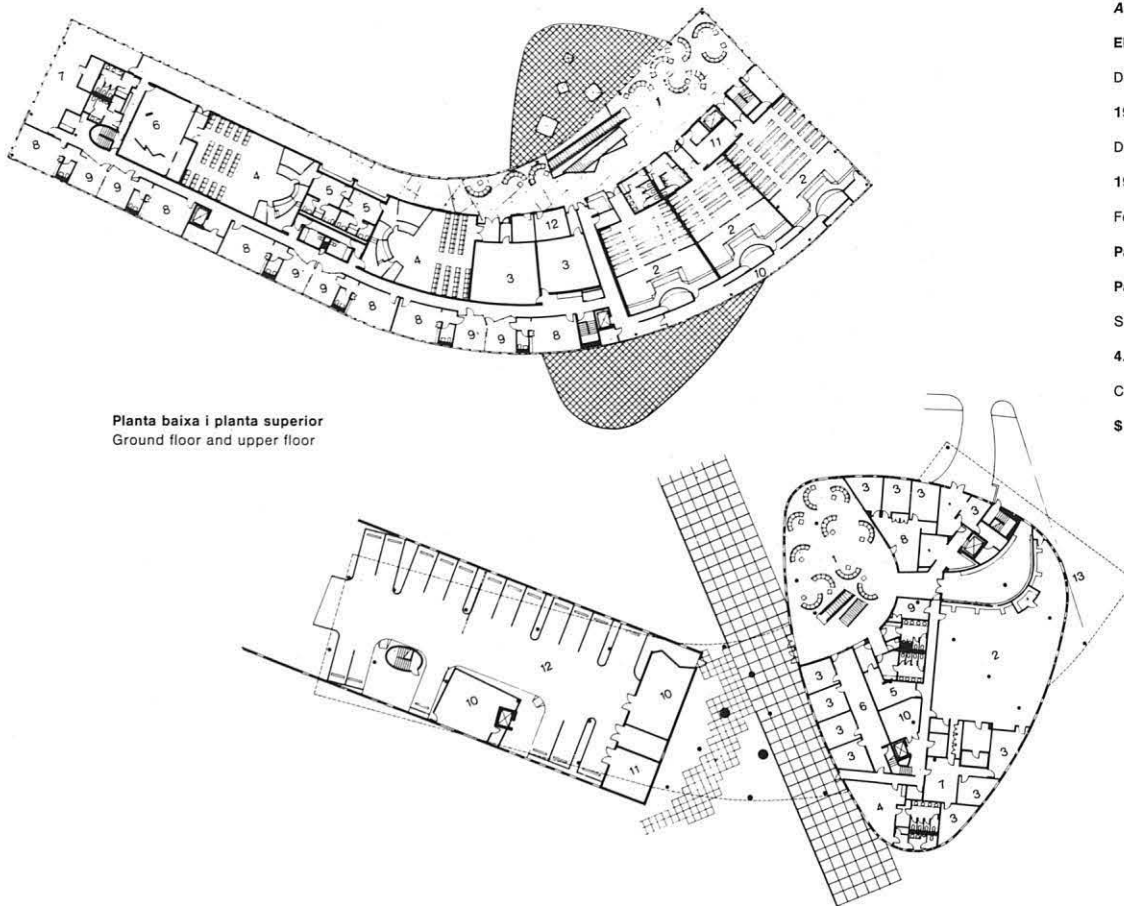
Patricia Fisher

Superfície construïda. Built floor area

4.000 m² 43.000 SF

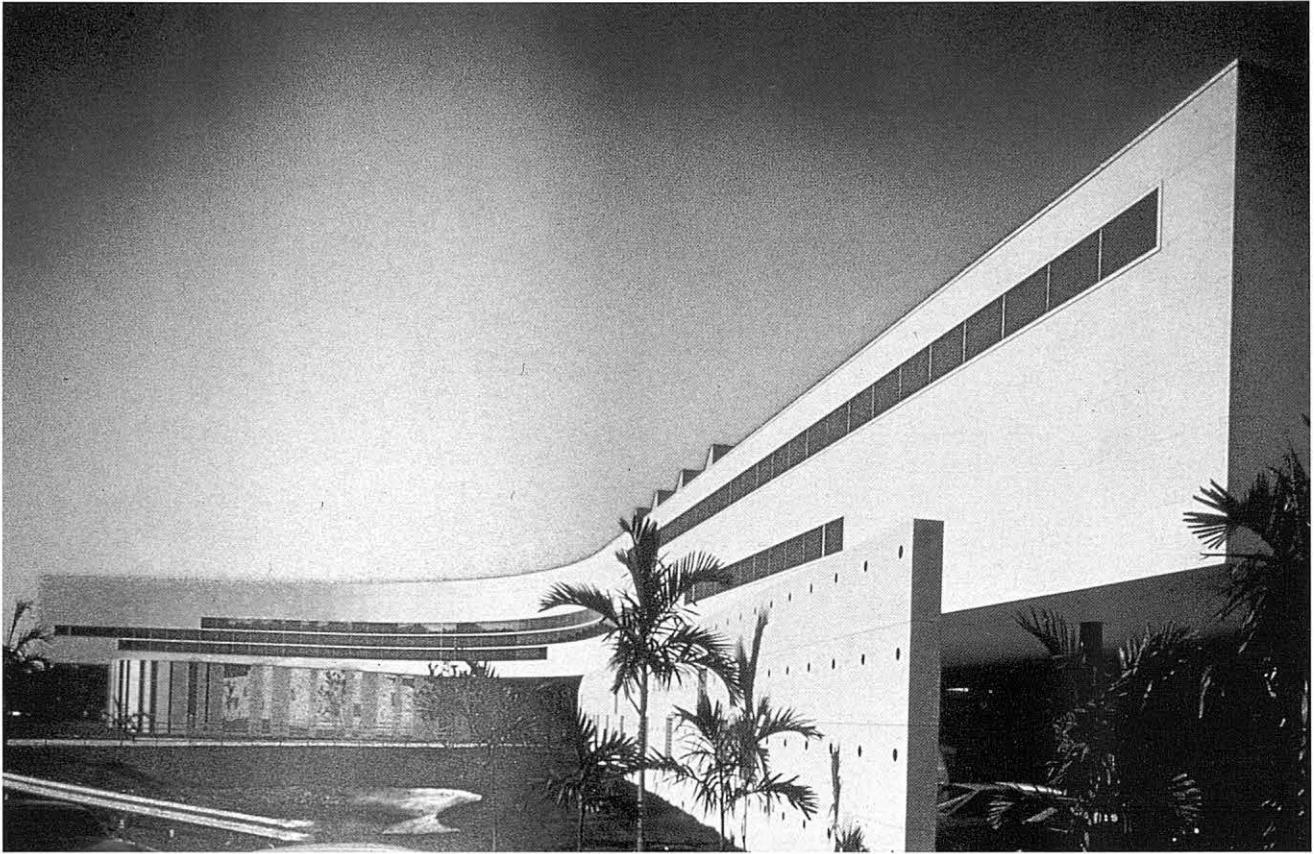
Cost de construcció. Building cost

\$ 4.200.000

Planta baixa i planta superior
Ground floor and upper floor

Jardí posterior, realitzat amb l'artista Elyn Zimmerman
Rear garden, together with the artist Elyn Zimmerman

Center for Innovative Technology La Mancomunitat de Virgínia patrocina el projecte del Centre de Noves Tecnologies (CIT) per fomentar el desenvolupament econòmic per mitjà de la tecnologia. Com a part d'aquest projecte es construeix una oficina/parc tecnològic. El pla regulador per al solar de 14 hectàrees preveu diverses etapes de construcció, que conclouran un projecte total d'uns 56.000 m². La primera fase del projecte consta de quatre elements: la Torre CIT, l'edifici d'investigació SPC (Software Productivity Consortium), la zona comuna i l'aparcament.

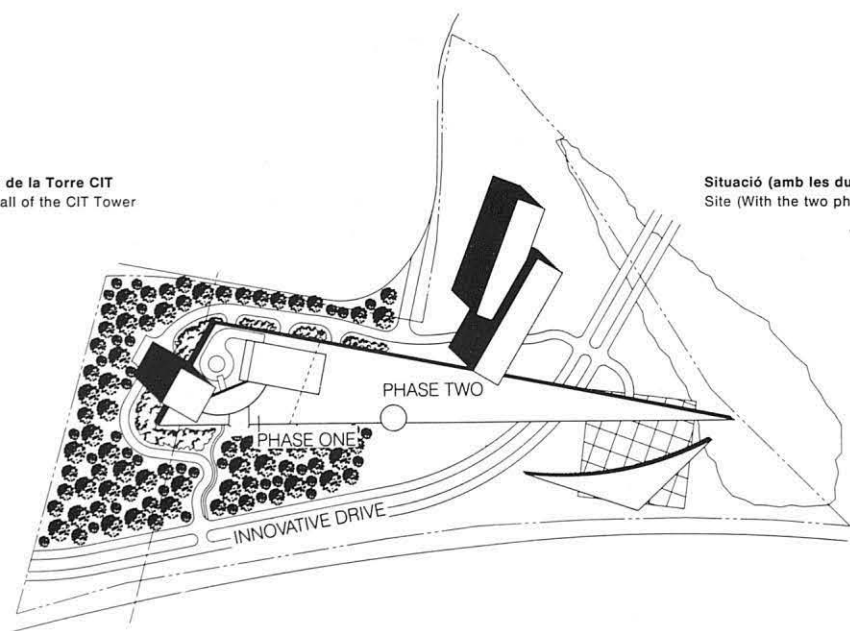
El projecte és ubicat al cim d'un turó des d'on es domina l'aeroport internacional de Dulles. L'estructura trapezoïdal de l'aparcament, que forma part d'un triangle més gran la construcció del qual finalitzarà juntament amb el pla, talla completament el cim del turó. Aquest aparcament és revestit amb reixeta metàl·lica de color fosc per a la ventilació i l'entrada de llum, i es percep com una ombra obscura del bosc. D'aquesta plataforma sorgeixen els tres edificis. La Torre CIT –símbol de la institució– queda situada en el punt més alt del solar i adopta una posició vertical: augmenta la seva base quadrada a mesura que es va elevat, de manera que crea un efecte de piràmide invertida. A diferència de la Torre CIT, que és un edifici administratiu, el bloc del SPC allotjarà instal·lacions informàtiques en un edifici de configuració horitzontal.

La zona comuna enllaça els dos edificis principals: un prisma de vidre transparent en segment d'un cercle allotja el vestíbul i l'espai d'exposició. Un altre revestiment de marbre blanc que conté l'auditori apareix tallant transversalment aquest volum.

El terrat del garatge, la part superior de la plataforma, dissenyada per Martha Schwartz, ha estat enjardinada amb franges de pedra i graveta de Virgínia. A la graveta arran de terra s'han col·locat globus reflectors a manera de llums, que contrasten amb la qualitat austera de les franges de pedra i que durant l'estiu desapareixeran entre l'herba crescuda. Un bosc de til·lers entrelaçats ofereix una àrea coberta per menjar a l'aire lliure. Els automòbils deixen els visitants en un pati d'entrada estructurat entorn d'una elevació d'uns dos metres de còdols daurats. La precisió de les formes geomètriques tant de la construcció com de l'enjardinat de la plataforma pretenen accentuar el contrast amb el paisatge –intacte– de l'entorn, que es travessa amb cotxe per arribar fins al complex.

El jardí dissenyat per Martha Schwartz es reflecteix en el mur cortina de la Torre CIT
The garden designed by Martha Schwartz is reflected on the curtain wall of the CIT Tower

Situació (amb les dues fases del projecte)
Site (With the two phases of the project)

Center for Innovative Technology

The Commonwealth of Virginia is sponsoring the development of the Center for Innovative Technology (CIT) to encourage economic development through technology. As part of this effort, an office/research park is being built. The master plan for the 35-acre site provides for various stages of construction which ultimately will build out a total project of approximately 600.000 square feet.

There are four components to the project's first phase: the CIT Tower, the SPC (Software Productivity Consortium) Research Building, the Commons and the Parking Garage.

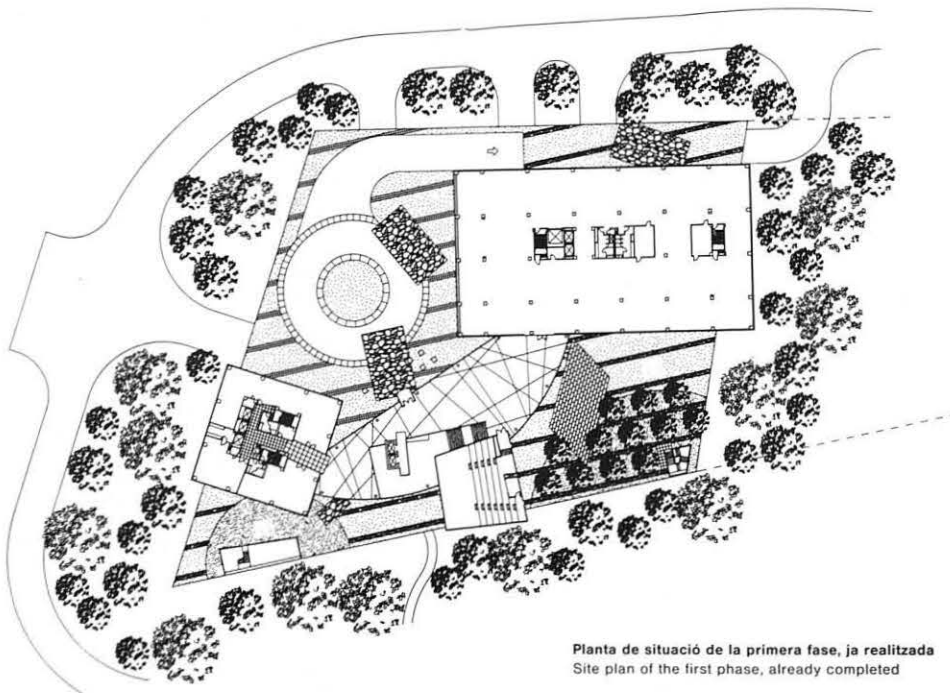
The project is located on the crest of a hill overlooking the Dulles International Airport. A trapezoidal garage structure, part of a larger triangle which will be complete when the master plan is finished, slices through the hilltop. The garage is clad with a metal grid, allowing ventilation and light, yet perceived as a dark shadow in the forest.

Rising from this plinth are three buildings. The CIT Tower, symbolic of the institution, is located at the highest point of the site and takes a vertical posture. It increases its square footprint as it rises, creating a reserve pyramidal effect. Unlike the CIT Tower, that is the administrative office building, the SPC building will house a large computer facility in a horizontal configured building.

Linking the two main buildings is the Commons: a clear glass prism, shaped as a segment of a circle, housing the main lobby and exhibition space. Intersecting this volume is a white marble-clad volume which houses the auditorium.

The roof of the garage, the top of the podium, designed by Martha Schwartz, is landscaped with stripes of native Virginia stones and gravel. Placed on the gravel, sitting low in the field, are lighted globes that contrast with the stark quality of the stone stripes, and that disappear during the summer growth. A bosque of pleached linden trees provides a sheltered area for outdoor dining. Cars drop-off visitors at an entry court organized around a 7-foot high come of gold pebbles.

The crisp geometric forms of both building and podium landscape are intended to sharpen the contrast to the site landscape, which is kept intact beyond the building boundaries, and through which one drives to reach the complex.

Emplaçament. Site
Fairfax and Loudoun Counties, Virginia
Arquitectes. Architects
Arquitectonica International Corporation
Ward Hall Associates
Paisatge. Landscape Architect
The Office of Peter Walker and Martha Schwartz
Col·laboradors. Collaborators
Patton Harris Rust and Associates, engineers civils
Civil engineering.
Silver Associates, Silver Spring, engineers elèctrics i mecànics
Electrical and mechanical engineering.
Spiegel and Zamecnic, engineers d'estructures
Structural engineering.
Data del projecte. Project date
1986
Data d'execució. Construction date
1989
Fotografies. Photographs
Timothy Hursley
Superfície construïda. Built floor area
12.000 m ² 130.000 SF
Jardí. Garden 4.000 m ² 43.000 SF
Cost de construcció. Building cost
\$ 20.000.000
Jardí. Garden \$ 400.000

Vista aèria del conjunt amb el jardí de Martha Schwartz (en fase d'execució)
Aerial view of the complex with the garden by Martha Schwartz (not yet completed)

Interiors de la Torre CIT
Interiors of the CIT Tower

Banco de Crédito L'edifici és la seu central del banc privat més gran del Perú, i ocupa una superfície d'unes 5 hectàrees. Es troba situat al peu de la Sierra, fora de Lima. L'edifici de quatre plantes és un pati accidentat que ha estat elevat sobre pilars de marbre blanc i envolta un cementiri i unes runes incaïques. L'organització de l'edifici recorda el prototipus de pati colonial espanyol, amb una façana pública formal a l'exterior i una façana interior més informal. Al mateix temps, l'edifici és un prototipus modern, els pilars del qual suporten un pla interior de forma lliure, un edifici amb espais per a l'usuari al terrat, elements esculturals a la façana i un terreny de lliure circulació per sota.

Sota l'edifici llisquen diverses formes, com l'agència bancària, la cafeteria i l'auditori. Altres formes el divideixen, com el vestíbul i la sala de juntes, revestides de marbre i estuc blancs. L'espai d'entrada –fet de bloc de vidre– té forma el·líptica i talla l'edifici verticalment.

■ This building is a 530,000 square foot corporate headquarters for the largest private bank in Perú. It is located at the foot of the Sierra outside Lima. The 4-storey building is a broken courtyard which has been raised on white marble pilots and surrounds an Inca burial ground and ruins.

The organization of the building recalls the traditional Spanish Colonial courtyard prototype, with a formal public façade on the exterior, and a more informal interior façade. At the same time, the building is a modern prototype, with pilots supporting a free-form interior plan, building with user spaces on the roof, sculptural façade elements, and a free-flowing terrain below.

Emplaçament. Site

Lima, Perú

Arquitectes. Architects

Arquitectonica Internacional Corporation

(Bernardo Fort-Brescia,

Laurinda Spear, principals;

Martin J. Wander,

Enrique Chuy, project architects;

David DiGiacomo, Bill Holt Jr.,

Ziyad Mniemneh, Richard Perlmutter,

Janice Rauzin,

Fernando Villa, project team)

Col·laboradors. Collaborators

Mercedes Beale de Porcari,

paisatge. Landscape architect

Friba, enginyers elèctrics

Electrical Engineering.

Lagomasino Vital & Associates,

enginyers mecànics

Mechanical engineering.

Gallegos, Rios, Casabonne,

Ucelli, Arango, enginyers civils

Civil engineering.

Data del projecte. Project date

1985

Data d'execució. Construction date

1988

Fotografies. Photographs

Timothy Hursley

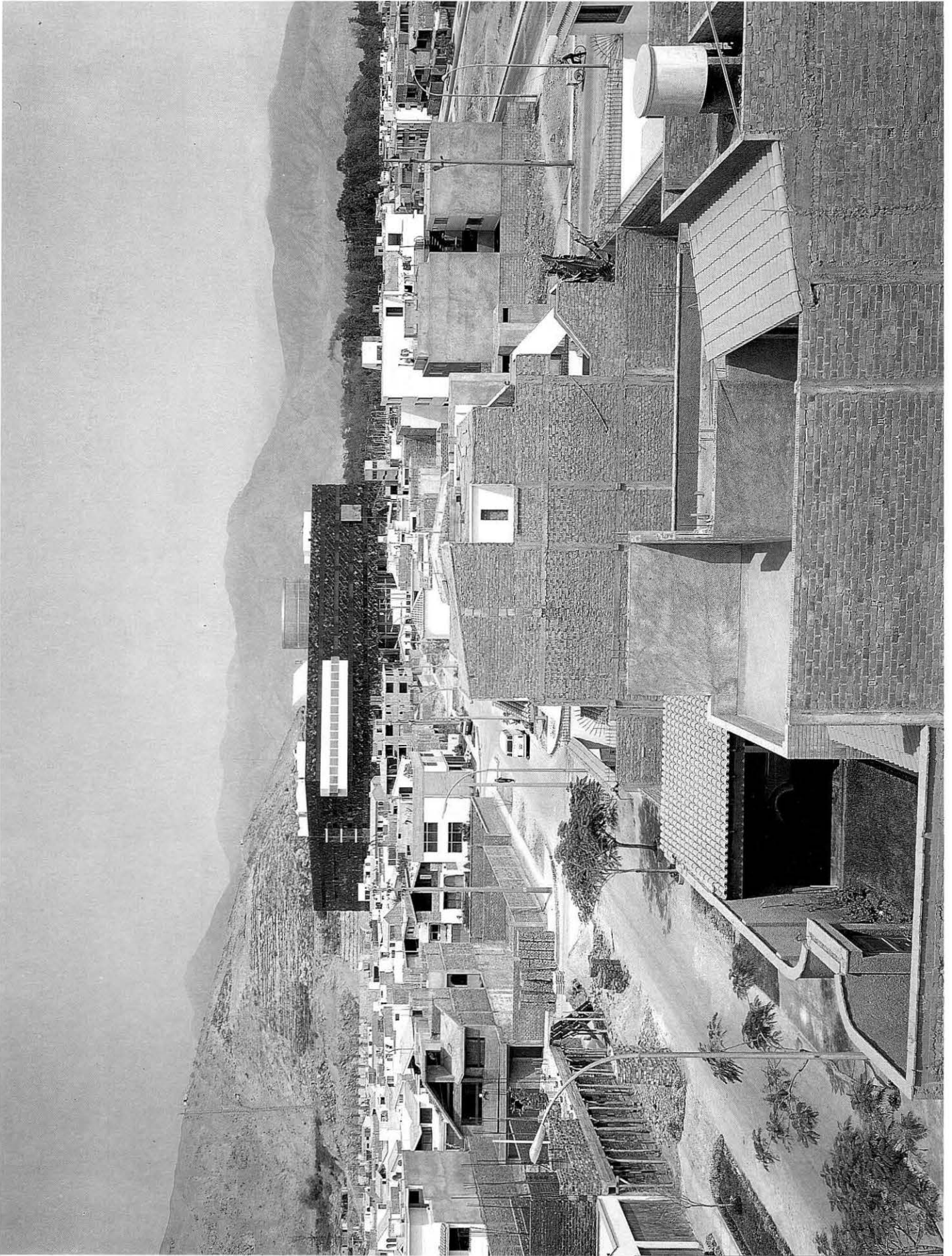
Paul Warchol

Superfície construïda. Built floor area

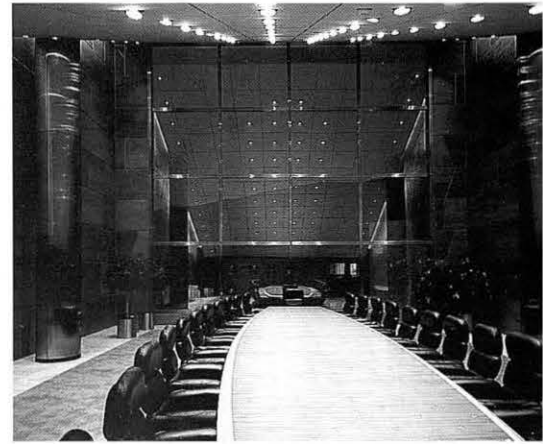
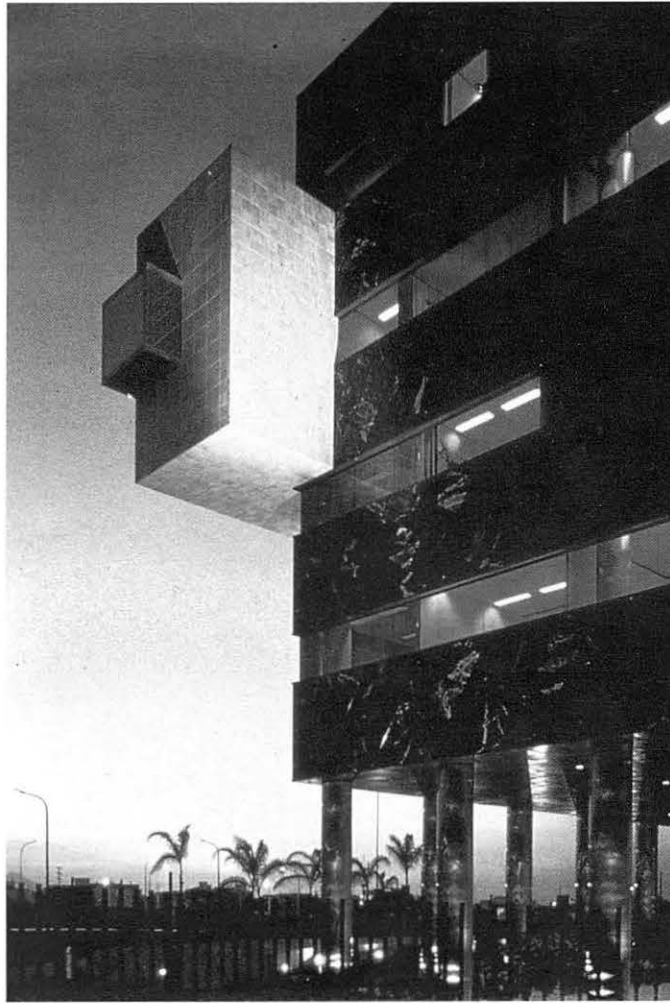
49.000 m² 530.000 SF

Cost de construcció. Building cost

\$ 42.000.000

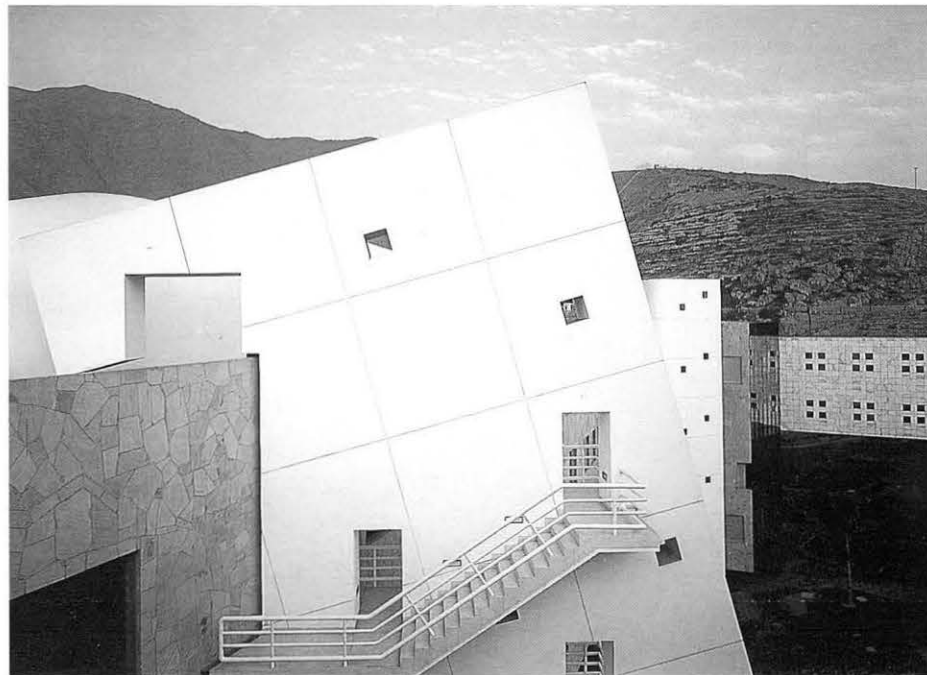

Sala de juntas
Conference room

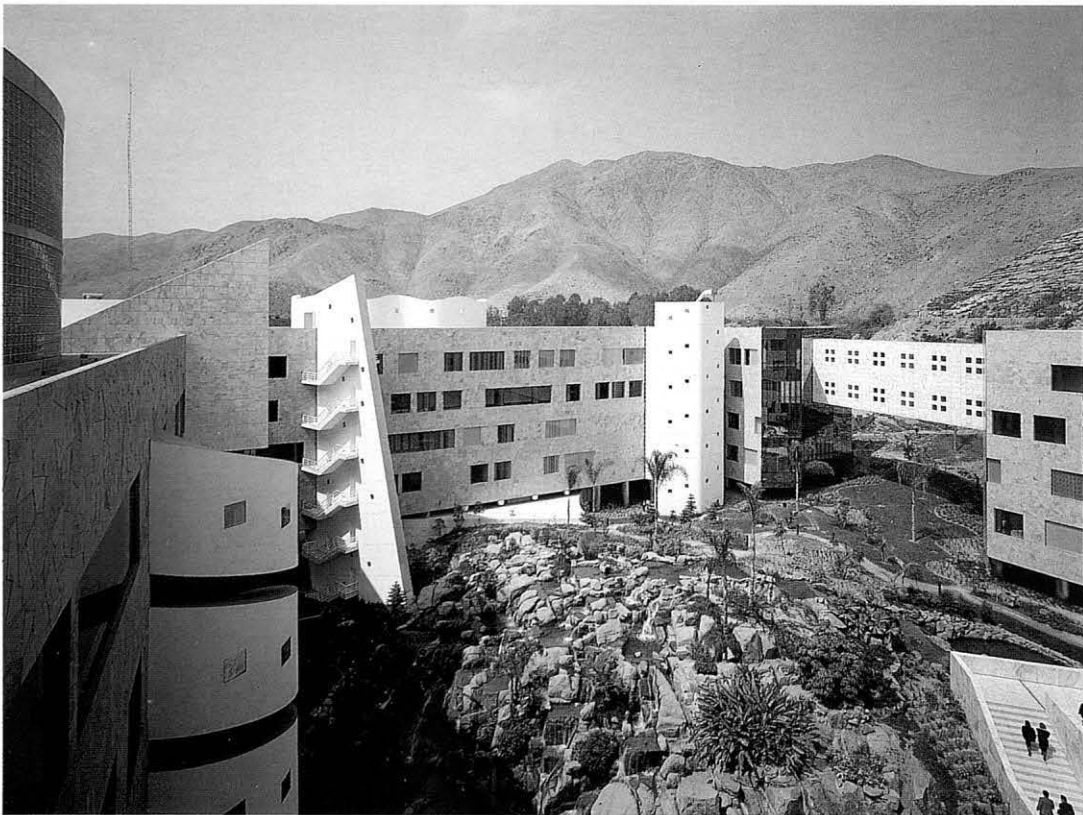
Detall del pati interior
Detail of the interior courtyard

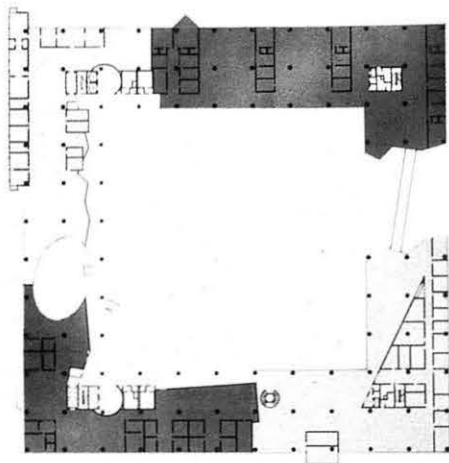
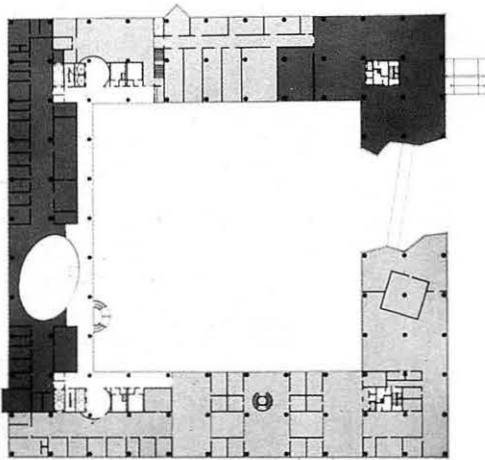
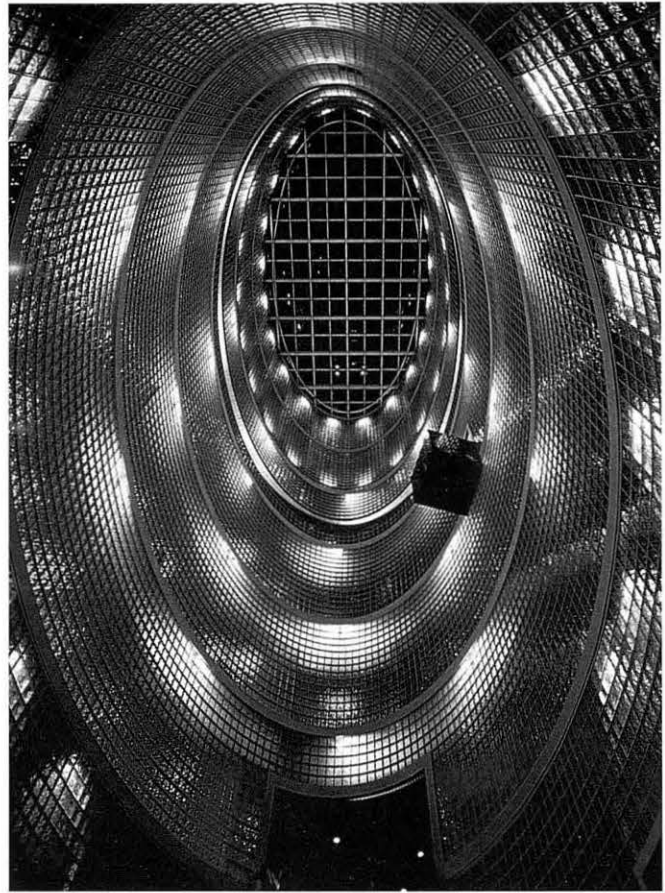
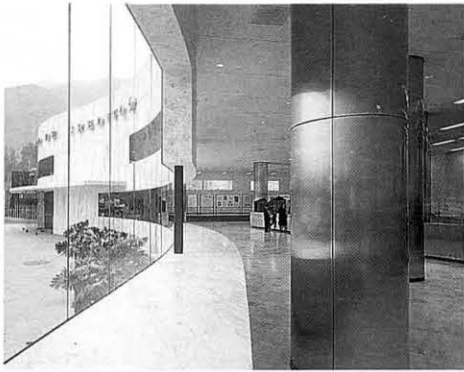

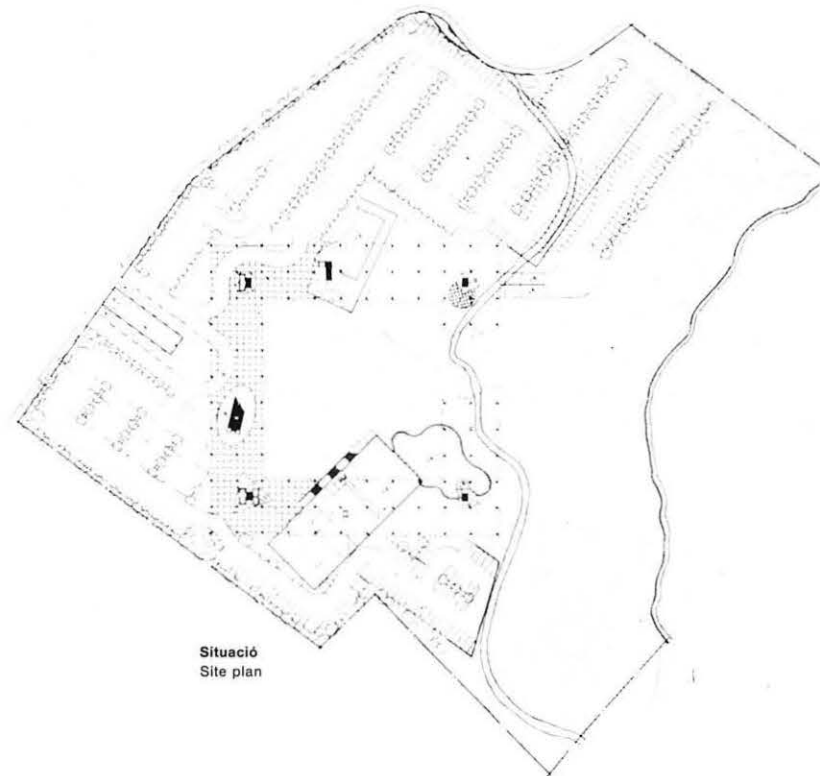

Pati interior amb les runes Incaïques
Interior courtyard with Inca ruins

Plantes segona i tercera
Second and Third Floor

Situació
Site plan

Espai d'entrada, de blocs de vidre
Entrance space, made of glass block